

unge Mennesker og om Statens Støtte til Opdragelse af vanrøgtede Børn. Det var den positive Side af Sagen, som dette Ting enstemmig opfordrede Regeringen til at gøre noget for. Det var derom, at den højtærede Kultusminister i Fjor ved Finanslovens 1ste Behandling sagde, at han vilde gøre, hvad han formaaede, for at denne Sag ikke skulde komme til at sove hen, men han vilde forberede paa, at den havde store Vanskeligheder og vilde kræve store Udgifter, hvilket er rigtigt nok. Selvfølgelig slutter jeg mig til det foreliggende Lovforslag i alt væsentligt, selv om det kun omfatter den ene Side af Sagen, og selv om jeg meget indtrængende maa anmode om, at man ogsaa tager den anden Side af Sagen op. Det er jo næsten utroligt, at vi i 34 Aar have levet med § 29 i Almindelig borgerlig Straffelov af 1866. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den, det løber mig koldt ned ad Ryggen, naar jeg læser denne Paragraf. Den lyder saaledes: „Legemlige Straffe ere 2 Slags: Rottingstraf og Ris. — Rottingstraf, som bestaar i Slag af et Spanskrør 1½ Tomme i Omkreds og ikke længere end 1½ Alen, anvendes paa Mandspersoner mellem 15 og 18 Aar, for saa vidt de efter indhentet Lægeerklæring maa antages at kunne taale saadan Straf“. Der er her kommet lidt Humanitet med. Hvis Lægen siger, at de ikke kunne taale det, skulle de ikke straffes med denne Rotting, for hvis Størrelse og Ondartethed der gives nøjagtige Bestemmelser i vor Straffelov. „Slagenes Antal, der ikke maa være under 10“ — læg Mærke til det, de maa ikke være under 10 — „og ikke over 25, bestemmes i Dommen. Ris tildeles under Fogdens Opsyn Drenge mellem 10 og 15 Aar og Piger mellem 10 og 12 Aar, og bestemmes Slagenes Antal, der ikke maa være under 10“ — der maa heller ikke gives under 10 Slag for Piger mellem 10 og 12 Aar — „og ikke over 25, ligeledes i Dommen. For særdeles vanartede Børn kan Straffen fastsættes til 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage“. Særdeles vanartede Børn kunne altsaa 2 Dage i Træk hver Dag faa 25 Slag Ris, vanartede Børn, der ere ganske uskyldige i, at de ere vanartede, thi Skylden er Samfundets og kun Samfundets. Er der noget Menneske i dette høje Ting, i det andet Ting eller i Regeringen, som vil sige, at en lille 10—12 Aars Pige har Skyld i, at hun er bleven vanartet? Og derfor skal hun straffes med Ris og Rotting, for hvilke der gives barbariske, minutløse Bestemmelser i den den

Dag i Dag gældende Straffelov. Jeg forstaar ikke, at et saadant Regiment kan fortsættes.

Børnehjemskommissionen, der blev nedsat af Regeringen, erklærer, at denne Straffelovsparagraf har vist sig ganske umulig, ganske meningsløs, uden al Frugt. Børneforbrydelsernes Antal er steget i langt højere Grad end den almindelige Kriminalitet. Denne Straffelovsparagraf er altsaa ganske meningsløs. Den er tillige en blodig Uret mod Underklasserne, mod Arbejderne i vort Samfund; thi naar man spørger Politidirektøren og vore Fængselsautoriteter, hvorfra de Børn komme, der straffes med Ris, Rotting og Fængsel — ja, 10 Aars Børn kunne sættes og blive satte i Varetægtsarrest, kun mistænkte, kun sigtede for Forbrydelse — saa vil Svaret blive, at de for 99 pCts. Vedkommende komme fra Underklasserne, fra Arbejderstanden. Der begaaes ogsaa Børneforbrydelse i større og mindre Grad af de øvrige Samfundsklassers Børn. Den, der har gennemgaaet en Latinskole, vil vide, at der foregaar Smaatyverier, Rapserier og meget andet, men det bliver ikke draget frem for Offentligheden. Vedkommende Bestyrer sender en privat Meddelelse til Forældrene, og det bliver ordnet underhaanden, og saaledes bør det ogsaa være. Saaledes gaar det, naar Børn ere saa lykkelige af tilhøre bedrestillede Hjem, men komme de fra Proletariathjem, ere de blevene vanrøgtede, fordi, som der siges af Børnehjemskommissionen, Forældrene have været ude af Stand til at opdrage dem, ere de blevene henviste til Gaden eller til at opdrages mellem fire nøgne Vægge, hvor hverken Fader eller Moder have været hjemme, fordi de ikke have Raad til det, ja, saa komme de for Politiet, saa skulle de straffes med Ris og Rotting, saa kunne de straffes med Fængsel indtil 2 Aar — og saa viser alligevel Statistikken, at det ikke hjælper det allermindste. Selve Børnehjemskommissionen slaar fast, at dette, at der er forsømte Børn, ligger i Samfundsforholdene. Det hedder i Kommissionens Betænkning, Pag. 22: „Det følger af Arbejderforholdene, at mange Børn saa godt som hele Dagen ere overladte til sig selv, fordi begge Forældrene, muligvis meget hæderlige Folk, maa forlade Hjemmet for Arbejdets Skyld.“ Altsaa selve Regeringens Kommission slaar fast, at det er de sociale Forholds Skyld, at der bliver vanrøgtede Børn. Ikke desto mindre blive vi staaende ved en gældende Straffelovsparagraf, der straffer disse Børn,